

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci **žalobce: M. P., zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem**, se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2012, č. j. PPR-20092-8/ČJ-2012-990131,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2012, č. j. PPR-20092-8/ČJ-2012-990131, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ředitel KŘ“) ve věcech služebního poměru ze dne 10. 8. 2012, č. ŘR-316/2012, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, když dne 11. 5. 2012 v místě svého služebního působiště vydal v rozporu s právním předpisem zbrojní licenci č. CF 123716.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení, dále též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a náhrady nákladů soudního řízení. Podle žalobce obě správní rozhodnutí trpí „zásadními věcnými i právními vadami“ a nesplňují podmínky ust. § 181 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o služebním poměru, podle kterého musí být dostatečně obsahově určitá a musí obsahovat předepsané náležitosti (bod III. žaloby). Konkrétní argumenty proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl v bodě II. žaloby, kdy žalovanému vytkl, že se nedostatečně vypořádal s následujícími jeho odvolacími námitkami:

1. K námitce, že mezi podáním podnětu Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) s podezřením na spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dne 2. 7. 2012 a doručením prvoinstančního rozhodnutí žalobci dne 13. 8. 2012 nemohl ředitel KŘ dospět k hodnověrnému závěru, že jednání žalobce má znaky trestného činu, tento závěr učinil sám, rozhodl o otázce, která mu nepřísluší, neboť tato nebyla pravomocně vyřešena orgány činnými v trestním řízení, a tedy porušil § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru, žalovaný uvedl toliko, že postoupení věci GIBS nemělo na vedení řízení žádný vliv, jedná se o dvě samostatná řízení a o konaných úkonech byl žalobce vždy řádně informován, některých se zúčastnil.

Údaj o postoupení věci GIBS uvedl správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí o propuštění, tento měl dokumentovat skutečnost, že jednání žalobce mělo znaky trestného činu, tedy jedná se o skutečnost zásadní, která rozhodně vliv na řízení měla, resp. pokud by tomu tak nebylo, v odůvodnění rozhodnutí by se neprojevila. Oba správní orgány shodně konstatovaly, že žalobce je pachatelem trestného činu, a proto byl propuštěn, s námitkou porušení § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru se žalovaný vůbec nevypořádal.

2. K námitce, že služební slib nemá normativní povahu, žalovaný uvedl, že normativnost slibu není rozhodující, je důležité, zda slib byl či nebyl porušen, neboť porušení služebního slibu je zákonnou podmínkou pro propuštění ze služebního poměru.

I kdyby ovšem služební slib zakládal nějakou právní povinnost (měl normativní povahu), v rozhodnutí zcela chybí konkretizace porušené povinnosti, není vůbec uvedeno, čeho se žalobce dopustil, zda nebyl nestranný, zda byl nedůsledný v dodržování právních a služebních předpisů, zda neplnil rozkazy nadřízených, zda zneužil svého služebního postavení, zda neplnil řádně a svědomitě své služební povinnosti nebo zda váhal nasadit i vlastní život při ochraně zájmů ČR. Absence konkrétního vymezení závazků, které měl žalobce porušit, způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

3. Žalovaný bagatelizoval žalobcovu námitku, že v rozhodnutí není uvedeno, kdy byl důkaz výsledkem pořízení, kým byl zapsán a pod jakým č. j. se nachází ve spise, který žalobce vzhledem k aplikaci § 184 zákona o služebním poměru neměl možnost vidět a tedy důkazy popisované v odůvodnění jako by pro něj neexistovaly, když uvedl, že rozhodující je materiální obsah, nikoliv popis formálních znaků jako jsou např. data a řazení spisu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 7. 1. 2013, kterým ji navrhl zamítnout jako nedůvodnou. Žalovaný nejprve rekapituloval žalobní argumentaci a poté podal následující vyjádření:

Jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, byly dovozeny správné právní závěry. Jednání žalobce vyplývá ze spisového materiálu, zejména ze spisu týkajícího se vydané zbrojní licence č. j. KRPE-33253/ČJ-2012-1700IY. Žalobce měl možnost uplatnit svá procesní práva, včetně možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Rozhodnutí obou správních orgánů splňují podmínky § 181 zákona o služebním poměru.

Žalobcovo jednání mělo znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a prvostupňové rozhodnutí se vypořádává s jednotlivými znaky tohoto přečinu. Žalobcovo jednání lze hodnotit jako zavrženíhodné, toto se výrazně odchyľuje od slibu příslušníka Policie ČR, žalobce porušil zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a na ochraně práv a povinností osob, jeho jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR. Probíhající trestní řízení je irelevantní, neboť byly naplněny podmínky ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Aplikací uvedeného ustanovení nedochází k uznání viny za trestný čin, jeho použití nemusí předcházet pravomocné rozhodnutí trestního soudu.

Kritika povahy služebního slibu z odborné literatury je služebním funkcionářům známa, nicméně jedná se o úvahy de lege ferenda a v daném případě byla rozumně vyložena podmínka pro propuštění příslušníka ze služebního poměru, nebyla zkoumána normativní povaha slibu.

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 23. 10. 2012, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Žalobce v žalobě žalovanému vytknul, že se nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami, přičemž uvedl konkrétně, v čem toto nedostatečné vypořádání se spatřuje. Soud proto musel zkoumat, jaké odvolací námitky proti rozhodnutí ředitele KŘ žalobce vznesl, zda se s nimi žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal, resp. jakým způsobem, a zda je jeho reakce na odvolací námitky dostatečná. Pokud by totiž žalovaný na námitky uvedené žalobcem nereagoval vůbec, nebo zcela nedostatečně, jednalo by se o vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Stejně tak je nutné zdůraznit, že k žalobní námitce totožné s námitkou odvolací se soud nemůže vyjádřit takovým způsobem, že by nahrazoval činnost žalovaného, neboť není další třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se krajský soud zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k uvedené žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Po seznámení se s obsahem správního spisu, především s podklady rozhodnutí, prvoinstančním rozhodnutím, odvoláním žalobce proti tomuto rozhodnutí ve znění jeho

odůvodnění ze dne 4. 9. 2012 a žalobou napadeným rozhodnutím dospěl soud ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům:

Ad 1.

S námitkou, že ředitel KŘ měl vyčkat na rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, nebyl oprávněn uzavřít, že jednání žalobce mělo znaky trestného činu, a tedy porušil § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru, se žalovaný řádně vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru: „Příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.“

Podle § 180 odst. 5 téhož zákona: „Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.“

Žalobce má pravdu v tom, že ani ředitel KŘ, ani žalovaný nebyli oprávněni učinit si úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a zda za něj odpovídá žalobce, neboť řešení těchto otázek je vyhrazeno orgánům činným v trestním řízení. Ovšem aplikace ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru závěry o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, nevyžaduje. Příslušný služební funkcionář je povinen propustit příslušníka, pokud porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ředitel KŘ tedy správně posuzoval pouze to, zda jednání žalobce má znaky skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a další podmínky definované pro propuštění ze služebního poměru v ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Požadavek, aby vyčkal na rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, je neoprávněný, správní orgány takovou povinnost neměly, naopak, byly povinny přistoupit k propuštění žalobce, pokud shledaly splnění všech podmínek pro propuštění dle citovaného zákonného ustanovení. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí správně rozlišil mezi správním řízením o propuštění ze služebního poměru a řízením trestním, vyložil, jaké skutečnosti zkoumal správní orgán I. stupně, poukázal na související judikaturu NSS a v závěru strany 4 správně uvedl, že „služební funkcionář tedy popsal znaky vyžadované skutkovou podstatou tak, jak to vyžaduje ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona, nijak se dále nezabýval skutečnou trestní odpovědností odvolatele, když tuto činnost plně přenechal orgánům činným v trestním řízení“. Soud v návaznosti na judikaturu uvedenou žalovaným v napadeném rozhodnutí poukazuje též na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009-47, který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2269/2011 a v jehož odůvodnění se mimo jiné uvádí: „Krajský soud má však za to (shodně jako ve své předchozí rozhodovací praxi – srov. např. rozsudek ze dne 16. 8. 2007 č. j. 22 Ca 121/2006-28), že služební orgány jsou v případě úvahy podle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. (obdobně jako např. celní orgány v případě úvahy podle § 268 odst. 4 zák. č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů) oprávněny jen k vyhodnocení, zda došlo k jednání, které má znaky trestného činu, aniž by však z tohoto jednání vyvozovaly vůči konkrétní osobě jakékoli následky trestní odpovědnosti. Předpokladem aplikace § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. tak není existence pravomocného rozhodnutí trestního soudu, neboť ne

vždy musí být pachatel trestného činu odsouzen (kupř. z důvodu amnestie, milosti, smrti pachatele, zastavení trestního stíhání pro neúčelnost, atd.). Krajský soud proto uzavírá, že služební funkcionář rozhodováním podle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. nerozhoduje o vině a trestu za trestné činy (což by bylo navíc v rozporu i s čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).“

Pokud se pak týká postoupení věci GIBS, žalovaný správně uvedl, že toto nemělo na řízení o propuštění ze služebního poměru žádný vliv, neboť se jedná o dvě samostatná řízení (strana 5 napadeného rozhodnutí), a dále, že to dokládá skutečnost, že posouzení trestní odpovědnosti žalobce bylo přenecháno orgánům činným v trestním řízení (závěr strany 4 napadeného rozhodnutí). Těto argumentaci nelze nic vytknout, a pokud žalobce dovozuje z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zásadní význam údaje o postoupení věci GIBS, je jeho úsudek chybný. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně se údaj o postoupení objevil na první straně jako pouhé konstatování, včetně toho, že stav věci neumožnil řediteli KŘ postup podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru (tedy zahájení řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona tím, že žalobci bude doručeno přímo rozhodnutí o propuštění jako první úkon v řízení). Poté následoval podrobný rozbor dalšího postupu v řízení o propuštění, tedy specifikace podkladů, které správní orgán I. stupně opatřil, jejich zhodnocení, učinění skutkových a právních závěrů.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 2.

V odvolání žalobce namítl, že služební slib nemá normativní povahu, nezakládá konkrétní povinnosti a tedy rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru by mělo uvádět výčet konkrétních právních povinností, které porušil. Žalovaný na tuto námitku reagoval na straně 5 svého rozhodnutí, kdy především uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí řádně popisuje jednání, kterého se žalobce dopustil, zdůraznil, že se nejedná o řízení o kázeňském přestupku, ale o řízení o propuštění ze služebního poměru, kdy se prokazuje naplnění podmínek uvedených v ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tedy naplnění znaků trestného činu, zavrženíhodnost jednání, jeho způsobilost poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru a porušení služebního slibu, a dále, že není rozhodná normativnost slibu, ale skutečnost, zda byl či nebyl porušen, neboť zákonnou podmínkou pro propuštění ze služebního poměru je právě porušení služebního slibu.

Soud nemá, co by žalovanému vytknul, s jeho argumentací se ztotožňuje a v zájmu hospodárnosti a srozumitelnosti řízení na ni odkazuje, když takovýto postup připouští ve svých rozhodnutích i NSS (viz rozsudek ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Pouze pro úplnost pak dodává:

Je pravdou, že zákon o služebním poměru nemá nikde výslovné ustanovení o tom, že příslušník je povinen dodržovat služební slib, resp., jak tvrdí žalobce, povinnosti příslušníka, k jejichž plnění se slibem zavazuje, jsou definovány jednotlivě, v příslušných zákonných ustanoveních, nicméně z toho podle soudu nelze dovodit, že ze služebního slibu neplynou žalobci žádné závazky. Složení služebního slibu je nezbytnou podmínkou vzniku služebního poměru, pokud ho příslušník nesloží, nebo ho složí s výhradami, služební poměr mu nevznikne (§ 17 zákona o služebním poměru). Jednotlivé povinnosti dle slibu jsou, jak již bylo řečeno, znovu uváděny v dalších ustanoveních zákona (§ 45 a násl. služebního zákona) coby základní povinnosti příslušníka či omezení jeho práv. Porušení slibu určité míry

závažnosti je důvodem pro propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Z těchto skutečností nelze, než dospět k závěru, že dodržování služebního slibu je příslušníkovou povinností.

Pokud pak žalobce vytýká napadenému rozhodnutí absenci konkretizace závazků, jejichž porušení se dopustil, nemůže mu soud dát za pravdu. Především, správní orgány musely posuzovat naplnění podmínek dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tedy musely zkoumat, zda se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a tak porušil služební slib. Této povinnosti řádně dostály. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podrobně rozebral všechny podklady, z nichž vycházel, zhodnotil je jednotlivě i v souvislostech, uvedl skutková zjištění, k nimž dospěl, i právní závěry, které zaujal. Ředitel KŘ na stranách 6 až 8 svého rozhodnutí popsal jednání žalobce (vydání zbrojní licence v rozporu se zákonem č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně ust. § 33 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 33 odst. 4), podrobně osvětlil, v čem spatřuje jeho zavrženíhodnost a způsobilost ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, proč má za to, že toto jednání má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, a tedy proč dospěl k závěru, že žalobce tímto jednáním porušil složený služební slib. Žalovaný se pak se správním orgánem I. stupně ztotožnil, když vyzdvihl pouze některé, z jeho pohledu nejdůležitější, skutečnosti, přičemž takový postup je zcela v pořádku, neboť rozhodně není účelem odvolacího řízení opakovat již jednou řečené správním orgánem I. stupně (viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 4 As 11/2006-86, který se sice vztahuje na soudní řízení správní, ale lze ho zcela jistě aplikovat i na řízení správní).

Soud tedy uzavírá, že i druhý žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 3.

K žalobcově námitce, že v prvoinstančním rozhodnutí není u jednotlivých rozebíraných výpovědí uvedeno, kdy byl důkaz pořízen, kým byl zapsán a pod jakým číslem jednacím se nachází, žalovaný na straně 5 uvedl: „...toto nemůže být na závalu řízení, rozhodující pro rozhodnutí je materiální obsah výpovědi jednotlivých svědků, nikoli popis formálních znaků jako jsou například data a případné řazení listů ve spise.“ Žalobce reakci žalovaného označil za bagatelizaci odvolací námitky, aniž by ovšem objasnil, v čem tuto bagatelizaci spatřuje, resp. jakým způsobem ho neuvedení dat jednotlivých výpovědí, jmen osob, které je zaprotokolovaly, a čísel jednacích, pod nimiž k protokolaci došlo, mohlo poškodit. Soud v této souvislosti musí upozornit na ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Tedy prvořadou a nezbytnou podmínkou žaloby proti správnímu rozhodnutí je tvrzené zkrácení na právech. Žalobce žádné zkrácení na svých právech v důsledku neuvedení konkrétnější identifikace jednotlivých výpovědí netvrdí. K žádnému krácení ani dojít nemohlo, protože výpovědi jsou dostatečně konkretizovány jmény osob, které je učinily, navíc žalobce, jak o tom svědčí obsah správního spisu, o nich byl vždy předem informován, mohl se jich účastnit a svědkům klást dotazy. Pokud svých procesních práv nevyužil, byla to pouze jeho volba. Ve shodě se žalovaným je pak soud rovněž názoru, že uvedení dat, jmen a č. j. je pouhým formálním označením, které nemá na rozhodnutí žádný vliv, resp. určující je obsah jednotlivých výpovědí a to, jaká skutková zjištění z nich správní orgány, ve spojení s dalšími podklady, vyvodily. Toto je pak v napadeném rozhodnutí, které je třeba posuzovat ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jako jediný materiální celek, rozebráno více než dostatečně.

I třetí žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Vzhledem k tomu, že soud, z důvodů shora podrobně rozvedených, dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný a naopak úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žalobce nemá na náhradu nákladů soudního řízení právo a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. a. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. dubna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

V. P.,